

Hector Chevigny (vert. Michael Eenhoorn): ‘Mijn ogen hebben een koude neus.’ Uitgeverij de Arbeiderspers, Amsterdam 1992 ISBN 9029512377/CIP
Vertaling van: My eyes have a cold nose, Joseph, London, cop. 1947/1991 -
Oorspronkelijke uitgave: Michael Joseph Ltd, London.
(Blind/Slechtziendheid/1)

Soort boek/ziekte/stijl: Ervaringsverhaal uit 1947 van Hector Chevigny, van wie in beide ogen het (retina) netvlies losliet. Een van de oudste ervaringsverhalen hetgeen ook aan de schrijfstijl te merken is. Langere zinnen, meer uitwijdingen en toelichtingen.

Over de schrijver: Hector Chevigny was in 1943 gewaardeerd tekstschrijver in New York, was getrouwd en had toen twee jonge kinderen.

Korte samenvatting: Autobiografisch verhaal waarin Hector beschrijft hoe, terwijl hij net bezig was nieuwe beroepswegen te bewandelen en een carrièreswitch te maken ook het netvlies losliet van zijn nog goede oog linkeroog. Hij was voor de zaken naar New York gegaan, weg van zijn familie, die hij daarna niet meer heeft kunnen zien. De dokter die hij consulteerde wilde hem meteen opnemen. Hector had echter iets meer tijd nodig om te verwerken, nam geen rust waardoor de retina helemaal losliet. Vervolgens werd hij diverse keren geopereerd maar de operaties hielpen niet meer. Hij beschrijft hoe hij revalideert, braille leert, zintuigen meer leert gebruiken, en een van de gelukkigen was die een geleide hond kreeg toegewezen, de bokser Wonder, waardoor hij minder afhankelijk werd van instanties en sociale hulp. Zijn leven verder niet binnen instituties hoefde te slijten. Dat is waar Hector zich sterk voor maakt; meer mogelijkheden en hulpmiddelen als blindengeleide honden voor blinden zodat ze aan de samenleving kunnen deelnemen.

Wat viel op: De grote openheid van Hector om over zijn ziekte te schrijven in 1943. Over zijn gezinsleven en wat daar gebeurt wordt nauwelijks gesproken, maar wel over de omgeving, de oefeningen, ontmoetingen. Het boek geeft een beeld van verworven rechten. Erg de moeite waard voor wie iets wil leren over wat het betekende om blind te worden in een tijd dat allerlei hulpmiddelen niet vanzelfsprekend waren. Zeker de blinde geleide honden niet.

Citaten: pag. 111: ‘Een filantropische instelling is na twintig jaar ervaring met het onderwijzen van een vak waarvoor grote onafhankelijkheid is vereist, tot de slotsom gekomen dat het vrijwel geen zin heeft personen die langer dan twee jaar in een tehuis hebben gezeten toe te laten.’ En toch is de maatschappij er, zonder zich daarvan bewust te zijn, juist op gericht de blinde mens tot die categorie te reduceren.’
pag. 148: ‘Ik geef mijn ervaringen nauwkeurig weer, niet omdat ik vind dat ze nou tot een prettig verhaal leiden, maar omdat ze een idee geven van het in mijn ogen zo belangrijk onderscheid in de problemen waar blinden mee te maken krijgen.....ik was nog jong genoeg om me redelijk te kunnen aanpassen, mijn achtergrond hielp me sommige factoren die tot mijn ondergang konden leiden te doorzien en te vermijden en ik had een beroep dat ik, althans in theorie, kon voortzetten.’
pag. 239: ‘Die middag kwam mijn vrouw me halen. We zagen elkaar voor het eerst sinds we vijf maanden tevoren op het station in Los Angeles afscheid hadden genomen. Het had een vreselijk moment kunnen worden als er niet nog iemand was geweest- iemand die Wonder heette. Want nu liep ik op mijn vrouw af zoals ieder ander dat zou doen. En toen we een uur later de bus naar New York namen ging dat

met het zelfvertrouwen van iemand die al lang gewend is zonder assistentie in dingen als bussen te stappen.'

Recensies: (achterflap) The Washington Star: Een boek dat geladen van de heftigste emotie het uiterst praktische verslag is van de weg terug die een blinde zich vecht.'
The New York Times: 'Dit boek van een blinde en de hond die de blinde weer naar het leven terugbrengt is de spannendste avonturenroman sinds jaren.'